

1647

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Συαρξός

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΩΝ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Toū ΓΙΩΡΓΟΥ ΝΤΟΥΜΑ

Τὸ παληὸν Κεντρικὸν Ταχυδρομεῖον Ἀθηνῶν δὲν ἦταν μόνο ἔνας χῶρος ἐργασίας γιὰ τόσους ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ 1900 μέχρι τὸ 1973. Ἁταν καὶ κάτι σὰν «Κέντρο Διερχομένων» γιὰ δλους τοὺς «τύπους» τῆς Ἀθήνας, ποὺ τὸ ἔκριναν ἀπαραίτητο νὰ κάνουν μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα τοὐλάχιστον τὴν ἐμφάνισή τους στὸ κτίριο. Μιλήσαμε γιὰ τὴν Καλλιόπη, τὸν Μελέτη καὶ τὴν "Αννα Κάρλου σὲ προηγούμενο σημείωμα. Μὰ ἦταν κι' ἔνας σωρὸς ἄλλοι.

Ἡταν ἡ Ἐλισσάβετ Σορώτου, ποὺ πρωτοεμφανίσθηκε μὲ... μεγάλη στολὴ Ναυάρχου καὶ δήλωσε μὲ κάθε σοβαρότητα δτὶ ἥρθε νὰ παραλάβει τὸ Στόλο. Ἡταν ἡ Ρωσίδα ὑψίφωνος ποὺ θέλοντας νὰ μᾶς πείσει δτὶ πραγματικὰ ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔλεγε καὶ δτὶ κάποτε τραγουδοῦσε στὴν "Οπερα στὴ Ρωσία, πέταγε κορῶνες ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ μᾶς ἔπειθαν γι' αὐτό, ξύνοντας τ' αὐτιά μας, ἔτσι ποὺ κάποιος τὴ βάφτισε «στριγγλα-σοπράνο». Ἡταν κι' ὁ σοβαρός, ὁ πολὺ σοβαρὸς κύριος, ποὺ ἔμπαινε ἀμίλητος στὴ Γραμματεία, πήγαινε ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι, ἔπαιρνε τὸν κοντυλοφόρο ἀπὸ τὸ καλαμάρι —τότε ἀκόμα χρησιμοποιούσαμε κοντυλοφόρο μὲ πέννα καὶ καλαμάρια μελάνης ἢ καὶ στυλογράφους μελάνης— τὸν δοκίμαζε σ' ἔνα κομμάτι χαρτὶ καὶ μὲ ἐκεῖνον ποὺ ἔκρινε κατάλληλο ἔγραφε τὴν ἐπιγραφὴ σὲ κάποιο φάκελλο. "Οταν πρωτοεμφανίσθηκε, κάποια Συνάδελφος τὸν ρώτησε τὶ ἀκριβῆς ζητάει κι' αὐτὸς ἀπάντησε: «Τὸν ἔαυτό μου...». Τὸ ἴδιο γινόταν μὲ ρυθμὸ μιὰ φορὰ τὸ μῆνα. Κι' ἦταν κι' ἡ ἄλλη, ἀρκετὰ ἡλικιωμένη, κυρία, ποὺ ἔστελνε ἐρωτικὰ γράμματα σὲ κάποιον πολιτικό, ποὺ δὲν φημιζότανε γιὰ τὴν ..διμορφιά του, καὶ ποὺ μᾶς παρακάλεσε στὸ τέλος μὲ γράμμα του νὰ μὴ ἐπιδίδουμε τὰ γράμματα αὐτὰ στὸ σπίτι του, γιατὶ τοῦ δημιουργοῦσαν οἰκογενειακὰ προβλήματα. Ἐκείνη ὅμως μᾶς θεωροῦσε υπεύθυνους γιὰ τὸ δτὶ δὲν ἔπαιρνε ἀπάντηση καὶ μᾶς δημιουργοῦσε σκηνὲς καὶ φασαρίες. "Αντε τώρα νὰ τὴν ξαναφέρεις στὴ λογική. Κι' ἦταν κι' ὁ συχωρεμένος ὁ Καθηγητὴς ὁ Πάγκαλος, ἔνας καλοκάγαθος καὶ σοφώτατος ἀνθρωπός ποὺ ἡ πίκρα του γιὰ τὴ μῆ

άναγνώριση τής προσφορᾶς του στὴν παιδεία καὶ στὴ γραμματολογία, τοῦφεραν μιὰ ἐκτροπὴ ἀπ' τὴν ἐπαφὴν μὲ τὴν πραγματικότητα, κι' ὅλο ὁνειρεύονταν τὴν ἔκδοση τῆς ἡργασίας του σὲ σύγγραμμα δικτὸν τόμων. Κι' ἦταν κι' ἡ ἔξαλλη κοπέλλα, ἀφάνταστα σμορφη, ποὺ νόμισε πῶς ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπο ὑπαλλήλου τῶν Πληροφοριῶν τὸν ἀνθρωπὸ ποὺ ἀρνήθηκε τὸν ἔρωτά της, καὶ τὸν ἀπειλῆσε οὕτε λίγο οὕτε πολὺ... μὲ βιτριόλι. Κι' ὁ δύστυχος ἀναγκάσθηκε νὰ κυκλοφορεῖ μὲ κουτιὰ γεμάτα σόδα στὶς τσέπες του, σὰν ἀντιδραστήριο τοῦ βιτριολίου. Καὶ πάντα μπροστά του, πάνω στὸ γραφεῖο του, μέσα ἀπὸ τὴ θυρίδα τῶν Πληροφοριῶν βρισκόταν ἔνα μεγάλο κουτί γεμάτο σόδα. Τὸ πράγμα κόντεψε νὰ μεταβληθεῖ σὲ τραγωδία, κάποτε, μὰ τὴν τελευταία στιγμή, ἔνας ἀστυνομικός, κατάλληλα προειδοποιημένος, πρόλαβε καὶ τῆς ὄρπαξε τὸ μπουκάλι μὲ τὸ βιτριόλι. "Υστερ' ἀπ' αὐτὸ δὲν τὴν ἔξανείδαμε.

Μιὰ καλοκαιριάτικη μέρα ἐμφανίσθηκε στὴ Γραμματεία ἔνας Ἀγγλος μὲ ἔνα μεγάλο ἄσπρο χαρτονένιο κουτί, ἀπ' αὐτὸ ποὺ βάζουνε τὶς μεγάλες τοῦρτες, μὲ κολλημένο ἐπάνω ἔνα εἰκοσάδραχμο γραμματόσημο. Μέσα στὸ κουτὶ ὑπῆρχε ἔνα τεράστιο τσαμπὶ ἀπὸ ροζακὶ σταφύλι. Ἀφοῦ γύρισε, ἔτσι μᾶς εἶπε, δὸλα τὰ Τμήματα ἀποστολῆς καὶ δὲν δεχθήκανε νὰ τὸ παραλάβουνε, τὸ ἔφερε σὲ μᾶς φωνάζοντας δὰι ἀν δὲν τὸ στείλουμε, θὰ πάρουμε νέα ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴ Πρεσβεία. "Ἐφυγε τρεχάτος, τὸν κυνηγήσαμε μὲ τὸ κουτὶ μὰ δὲν τὸν φθάσαμε. Τὸ κουτὶ εἶχε μιὰ ἀσαφῆ ἐπιγραφή. Τὰ σταφύλια τὰ φάγαμε καὶ τὸ γραμματόσημο τὸ καταθέσαμε στὸ Ταμεῖο Ἐνσήμων.

Στὰ πιὸ πρόσφατα χρόνια ἐμφανίσθηκε ἔνας Αἰγυπτιώτης νεανίας, θρασύτατος, ποὺ ἐπειδὴ δὲν ἔχει πρετήθηκε κατὰ τὴν ἀρέσκειά του — ἥθελε νὰ παραλάβει συστημένο γράμμα ποὺ ἀπευθυνόταν σὲ

ἄλλον, ἐπιχειρῶντας νὰ ἔγελάσει τὸν ὑπάλληλο — μᾶς εἶπε, μὲ ἔναν ὀχαλιναγώγητο μυκτηρισμὸ στὸ πρόσωπο του: «Σᾶς λείπει ἡ δργάνωση. Πάντα σᾶς ἔλλειπε. Τώρα δόμως ποὺ ἥρθαμε ἐμεῖς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, θὰ σᾶς στρώσουμε, θὰ σᾶς κάνουμε ἀνθρώπους. "Ἐχετε τὸ Prestige τῆς Ἀκροπόλεως μὰ ἐμεῖς ἔχουμε ἄλλες Evaluations γιὰ τὰ πράγματα καὶ γιὰ τὸν ἀνθρώπους ... » Καὶ εὐχαριστημένος πού . . . δὲν καταλάβαμε τίποτα, ἔφυγε θριαμβευτικά. Καὶ νάταν μόνο αὐτοί. Κάποιος ἔχωταχυδρομικός φίλος μοῦ εἶπε κάποτε ποὺ βρέθηκε στὸ Γραφεῖο μου καὶ εἶδε τρεις ἀλλεπάλληλες ἐπισκέψεις τέτοιων «τύπων». «Μὰ τὶ γίνεται ἐδῶ πέρα; Παρέλαση τεράτων ἔχετε κάθε μέρα;».

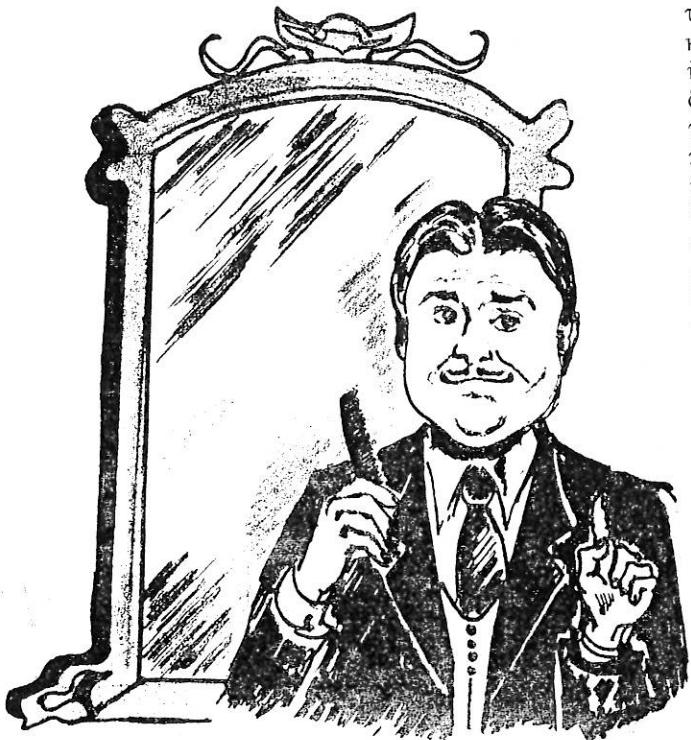
Κι' ἐπειτα ἦταν καὶ τὸ ἀσσανοέρ, τὸ παληὸ ἀσσανσέρ μὲ τὶς ἀνοιχτὲς καμπίνες, ὅμοιο μ' αὐτὸ ποὺ ἔχει καὶ ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάνος. Δὲν νομίζω νὰ ὑπάρχει παιδὶ στὴν Ἀθήνα, ἀπ' τὰ παληὰ τὰ χρόδια ποὺ πρωτοποθετήθηκε, μέχρι ποὺ καταργήθηκε, γύρω στὰ 1958, ποὺ νὰ μὴν ἀνέβαινε νὰ κάνει βόλτες κύθε φορὰ ποὺ βρισκόταν κοντά στὸ Ταχυδρομεῖο. Πολλὲς φορὲς τσούρμο τὰ παιδιὰ ἐρχόντουσαν μόνο καὶ μόνο γιὰ τὸ παιγνίδι τους. Μὰ ἐπειδὴ φοβόμαστε μήπως μὲ τὶς τρέλλες του κάποια καμπίνα τὰ λυσσεῖ, τὰ ἐμποδίζαμε, πικραίνοντάς τα. Κι' ἐπειδὴ, τὰ τελευταία χρόνια, τόσο κάθε σταματάγανε, μιὰ καὶ τὸ ἐργοστάσιο ποὺ τὰ ἔφτιαχνε εἶχε κλείσει καὶ δὲν ὑπῆρχαν πιὰ ἀνταλλακτικά, πολλοὶ ἀπὸ μᾶς δὲν τολμούσανε νὰ τὸ χρησιμοποιήσουνε. Καὶ ἔκινωντας ἀπ' τὴ μάρκα τους «Paternoster» κάναμε καὶ τὸ καλαμπούρι μας λέγοντας δὰι ἡ καμπίνα θὰ τὸν γύριζε μὲ τὸ κεφάλι κάτω. "Οποιος προλάβαινε, σταμάταγε μὲ τὸ εἰδικὸ κουμπί, τοῦ ἔλεγε νὰ ἀπομακρυνθεῖ πρὸς τὸ μέσα μέρος τῆς καμπίνας γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀρπάξουν τὰ γρανάζια καὶ νὰ μὴ φοβᾶται. Εντυχῶς δυστύχημα δὲν ἔγινε ποτέ, στὰ χρόνια ποὺ θυμᾶμαι, τούλαχιστον.

Κι' ήταν κι' οί «άναφορογράφοι». "Έτσι τούλάχιστον τούς είχανε βαφτίσει. Μερικοί άνθρωποι πού περιφερόντουσαν μέσα στήν αύλή, στήν Αίθουσα Συναλλαγῆς τοῦ Ταχυδρομείου και προθυμοποιούνταν, μὲ τρομακτική φορτικότητα πολλές φορές, νὰ γράψουν τὶς ἐπιγραφές στὰ γράμματα τοῦ κόσμου ή τὶς ξενόγλωσσες, γιὰ δόσους δὲν μπορούσαν ή καὶ τὶς ἐλληνικές, πάλι γιὰ τὸν ἴδιο λόγο καὶ εἰσπράττανε τὸ φιλοδώρημά τους. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο βγάζανε τὸ μεροκάμιατό τους ἀρκετοὶ ἄνθρωποι, μ' δόλο ποὺ ή Διοίκηση προσπαθούσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ ἐμποδίσει αὐτό. Καὶ ή αἰτία ήτανε σοβαρή. Σωρὸς τὰ γράμματα γυρίζανε ἀπὸ τὸ ἔξωτερικὸ μὲ αἰτία τὴν κακογραμμένη ή καὶ λανθασμένη διεύθυνση, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ ἀποστολεῖς νάρχονται καὶ νὰ βρίζουν ἡμᾶς σὰν ὑπεύθυνους, νομίζοντας ὅτι οἱ ἀναφορογράφοι ήταν υπάλληλοι. Ή λύση, Λύση δὲν υπῆρχε, μόνο δὲν βλέπαμε κάποιον ή κάποια γυναίκα ποὺ ἀλληλογραφούσε μὲ τὸ ξενητεμένο παιδί της, τῆς ζητούσαμε νὰ μᾶς φέρει καμμιά εἰκοσαριά φάκελλα, ἔνα γράμμα τοῦ παιδιοῦ της γιὰ νὰ ἰδούμε τὴ διεύθυνσή του δπὸ τὸ φάκελλο καὶ τοὺς γράφαμε τοὺς φακέλλους, λέγοντάς τους νὰ ἔρθουν κάποια ἄλλη στιγμὴ νὰ τοὺς πάρουν. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μπορέσαμε νὰ δώσουμε μιὰ σχετικὴ λύση στὸ πρόβλημα καὶ νὰ ἔξυπηρετήσουμε καὶ μερικὲς Μάνες. Οἱ εὐχές ποὺ παίρναμε, ήταν μιὰ πρόσθετη χαρὰ γιὰ μᾶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δότι μπορούσαμε νὰ βοηθήσουμε. Οἱ ἀναφορογράφοι ἔκαναν καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ ἀν τὰ λάθη ποὺ κάνανε στοὺς φακέλλους ήταν λάθη, αὐτὸν ήταν βρωμιά. Ή Διεύθυνση τοῦ Ταχυδρομείου ἔβαζε πάντα στὰ ἀνυλόγια, ποὺ βρισκόντουσαν στὶς δυὸ σκάλες ἀπὸ κάτω, μελάνι στὰ καλαμάρια καὶ κοντυλοφόρους γιὰ νὰ γράφει ὁ κόσμος. Οἱ ἀναφορογράφοι ἔσπαγαν τὶς πέννες κι' ἔριχναν... βενζίνη μέσα στὴ μελάνη. Οἱ πελάτες δὲν μπορούσαν νὰ γράψουν καὶ κατάφευγαν σ' αὐτούς. Γι' αὐτὸν μῆλησα γιὰ βρωμιά. Καὶ μιὰ μέρα κάποιος πελάτης ποὺ μόλις εἶχε γεμίσει τὸ στυλό του ἀπὸ τὴ μελάνη ἐνὸς καλαμαριοῦ, μόλις τὸν πλησίασα καὶ τοῦ εἴπα γιατὶ τὸ ἔκανε αὐτό, νόμισε δτι ἀπαγορεύθταν καὶ μοῦ εἴπε, ἐλαφρὰ σαστισμένος: «Καὶ τώρα τὶ θὰ πάθω, ποὺ γέμισα τὸ στυλό μου;» Ή ἀπάντησή μου τὸν ἀνακούφισε: «Απλῶς, θὰ χαλάσει τὸ στυλόσας, ὃν δὲν τὸ ξεπλύνετε. Αὐτὴ ή μελάνη δὲν κάνει γιὰ στυλό.»

Στὸ Κεντρικὸ Ταχυδρομεῖο λειτουργούσανε καὶ τρία κουρεῖα γιὰ τοὺς υπαλλήλους, ἔνα στὸ κάθε πάτωμα. Κατὰ καιροὺς γινόταν παραχώρηση τοῦ δικαιώματος νὰ ἐργασθοῦν σ' αὐτὰ σὲ μερικοὺς ἐπαγγελματίες. Στὸν δεύτερο ὄροφο, πλάι στὸ «Ἀγγλικὸ Τηλεγραφεῖο», ποὺ τὸ διητύθυνε ἔνας ἑλληνομαθέστατος Σκωτσέζος, δὲ Μάκ Τάγκαρτ, ήταν καὶ τὸ κουρεῖο τοῦ Ἀδάμ. Πικραμένος καὶ βασανισμένος ἄνθρωπος ποὺ δόμως δὲν τούλειπε τὸ γέλιο καὶ τὸ καλαμπούρι. Κάποια μέρα, βλέποντας κάποιον υπάλληλο τοῦ Τηλεφωνικοῦ Κέντρου —μιλάμε γιὰ τὴν περίοδο πρὶν τὸ 1949 ποὺ ἔγινε ὁ ΟΤΕ— νὰ ἔρχεται γιὰ δεκάτη φορὰ στὸν καθρέφτη τοῦ κουρείου καὶ νὰ χτενίζεται, ἔχοντας βαρεθεῖ τὸν ναρκισσισμὸ τοῦ «φανατικοῦ τσατσαρᾶ» δπως τὸν ἔλεγχο, τοῦ εἴπε: «Ἀκουσε παιδί μου. Ἀπ' τὸ πολὺ τὸ κύτιο ποὺ κάνεις στὸν καθρέφτη, δὲν δράργυρος φαγώθηκε. Ασε μερικές μέρες νὰ θρέψει πάλι ὁ δράργυρος καὶ ξαναέλα...».

Καὶ ποιὸν νὰ πρωτοθυμηθεῖς ἀπὸ τοὺς Υπαλλήλους, τοὺς τόσους Συναδέλφους ποὺ πέρασαν τόσα χρόνια τῆς ζωῆς τους μέσα σ' αὐτὸν τὸ κτίριο.

1945. Καλοκαῖρι. Στήν "Αφιξη Συστημένων, ἔνας Συνάδελφος ἔπαιρνε σχεδὸν κάθε μέρα δέματα ἀπὸ τὴν ἀδελφή του ποὺ βρισκότανε στὸ Σικάγο. "Υστερα ἀπὸ τὰ φρικτὰ Χρόνια τῆς Κατοχῆς, ποὺ ἔστελνε δὲν μποροῦσε περισσότερο, σὲ ρουχισμό, τρόφιμα, παιγνίδια γιὰ τὸ κοριτσάκι του. Κύποια μέρα - ἐμεῖς ποὺ τὸν ζηλεύαμε γιὰ τὰ δέματα

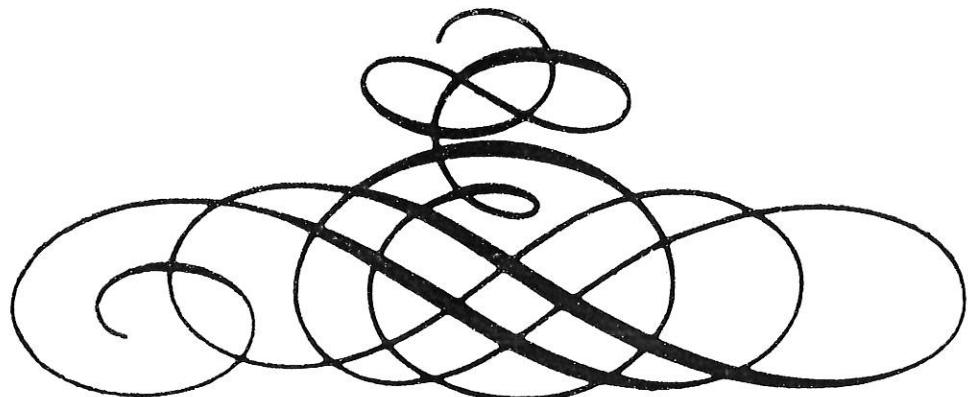

ποὺ ἔπαιρνε— τὸν ἀκούσαμε νὰ φωνάζει, ἔξαλλος: «Φτάνει πιὰ αὐτὴ
ἡ Θεομηνία... Δὲν τὸ μπορῶ ἄλλο. Θὰ τῆς γράψω νὰ σταματήσει
νὰ μοῦ στέλνει δέματα. Δὲν τὸ ἀντέχω...».

Ο ἄλλος πάλι Συνάδελφος ποὺ ἀγόραζε ἔνα κομμάτι τυρί ροκφόρ
—μιὰ ἐποχὴ τὸ πουλούσανε στὰ καροτσάκια— ἔκοβε ἔνα κομμάτι
καιὶ τὸ ἔβαζε μπροστά σὲ μιὰ τρύπα ἀπ’ ὃπου βγαίνανε ποντίκια.
Μετὰ καθότανε ἀπὸ ἀπόστυση κι’ ἔκανε χάζι μὲ τὸ γλέντι τῶν ποντι-
κῶν. Αὐτὰ γινόντουσαν ἀπόγευμα στὴ Γραμματεία, ὅταν ἐρχότανε-
ἔνας ὑπάλληλος κάθε μέρα γιὰ ἀπογευματινὴ βάρδια. Στὸ τέλος τὸν
βαφτίσανε τρελλὸ καὶ ἡσύχασε.

Ο ἄλλος ἀγγλομαθῆς συνάδελφος, ποὺ κρατοῦσε καὶ τὴν ἀλληλο-
γραφία μερικῶν συναδέλφων μὲ τὸ ἔξωτερικό, εἶδε μὲ φρίκη του
μιὰ μέρα κάποιον φίλο ἀπὸ τὴν Ἀποστολὴ Συστημένων, ποὺ τοῦ
ἔφερε ἔνα γράμμα γιὰ μετάφραση πρὸς κάποια ἄγνωστη Ἀμερικα-
νικὴ οἰκογένεια ποὺ τοῦ ἔστειλε μερικὰ δέματα μὲ ρουχισμό, ἔχοντας
πάρει τὴ διεύθυνσή του ἀπὸ κάποια Ὁργάνωση φιλανθρωπική. Ο
ἄνθρωπος τράβηξε τὰ μαλλιά του, ἔχοντας νὰ μεταφράσει φράσεις
σὰν κι’ αὐτές: «Ἡ Ἀμερική, ήτις ὡς τηλαυγής φάρος καὶ σελασφόρος
πυρσὸς καταυγάζει σήμερον τὰ σκότη τῆς Ἀνθρωπότητος, ἡ Ἀμερική<sup>λέγω ...» κλπ. Οταν τοῦ εἴπε νὰ γράψει κάτι πιὸ ἀπλὸ γιατὶ αὐτὰ
δὲν μεταφράζονται, ὁ ἄλλος τοῦ ἔκοψε τὴν καλημέρα.</sup>

Μὰ οἱ ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴ ζωὴ στὸ παλιὸ Κεντρικὸ Ταχυδρό-
μειο Ἀθηνῶν θὰ συνεχισθοῦν καὶ στὸ ἐπόμενο τεῦχος μας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ ΜΑΣ

Griechenland MiNr. 1269 und 1270

Das Jahr 1977 wurde zu einem internationalen Jahr der Rheumatakrankheit erklärt. Zur dieser Anlass erschienen am 15. März 1977 die oben abgebildeten Briefmarken des Sondermarkensatzes von 5 Werten. Auf den 1 Drachma-Marken Antike Kuren gegen das Rheumatische Fieber sind die beiden Motive „Antike Kuren“ und die 2 Drachma-Marken „Heiliges und Heilende“ (heilende) Rheumatische Erkrankungen dargestellt. Der Text „Le Menschen gegen die Krankheit“ ist überall auf den Briefmarken zu sehen.

MICHEL-Briefmarken-Kalender 1978

The year 1977 was declared, among other things, international year of the struggle against rheumatism. On this occasion the Greek counters sold at March 15, 1977 a special series of five postage stamps. The 1 drachma values show ancient cures against rheumatic fever and the 2 drachma stamp "Heiliges and Heilende". Rheumatic diseases have reached mankind at all times and true time immemorial bathing therapeutics have been used to cure them.

Oktober	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
October	10	11	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31		
Octobre																

Φιλοτελικὸς κόσμος ἔξακολουθεῖ, σὲ διεθνὲς ἐ-
πίπεδο, νὰ δείχνει τὴν ἐκτίμησή του καὶ τὸν θαυμα-
σμό του γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ Γραμματόσημα.

Ἐτσι, ὁ Γερουσιανὸς ἐκδοτικὸς Οἶκος «MICHEL»,
ἐκδότης τοῦ ὅμονυμου Παγκοσμίου Καταλόγου Γραμ-
ματοσήμων, σὲ πολυτελέστατη ἔκδοση τοῦ ἐτήσιου
καλλιτεχνικοῦ Φιλοτελικοῦ Ἡμερολογίου τοῦ τοῦ 1978,
ποὺ ἀπεικονίζει μιὰ ἐπιλογὴ ἀπὸ τὰ ὀδραιότερα γραμ-
ματόσημα τοῦ 1977 ἀπὸ δώδεκα μόνο Χῶρος, ἀφιε-
ρώνει τὴ σελίδα τοῦ μηνὸς Ὁκτωβρίου στὰ Ἑλληνι-
κὰ Γραμματόσημα τοῦ «Ἐτους Ρευματοπαθοῦ», πα-
ρουσιάζοντας δύο ἀπὸ τὰ πέντε γραμματόσημα τῆς
σειρᾶς, τῶν 1 καὶ 2 δραχμῶν, «Ἀρχαία Κλινικὴ» καὶ
«Ἡρακλῆς καὶ Τοοφόδης» ἀντίστοιχα.

Ἡ μεγέθυνση τῶν γραμματοσήμων δὲν τοὺς ἀφαι-
ρεῖ τίποτε ἀπὸ τὴν ὡμορφιά τους καὶ οἱ ἀπεικονίσεις
τῶν ἀρχαίων ἀγγείων ἀπὸ τὰ ὅποια ἐλήφθησαν οἱ
παραστάσεις, ἀναδημιουργοῦν μπροστά στὰ μάτια μας
τὸ κάλλος τῆς Ἀρχαίας Ζωγραφικῆς.

Μ’ αὐτὸν τὸν τοόπο τὰ Ἑλληνικὰ Γραμματόσημα
ἀκολουθοῦν τὴν παγκόσμια ἀναγνώριση.